

λάδος μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. Νόμον 4226/1962 καί, ἀκόμη, τὴν ἀναλυτικὴν μελέτην ἐπὶ τῶν διατάξεων τῆς Συμφωνίας μας, τῶν κ. κ. Ι. Κομίτσα καὶ Γ. Κοντογεώργη, τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου.

Ὁ Ἀναπλ. Γεν. Διευθυντὴς Γεωργίας

ΓΕΩΡΓ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰσαγωγή — Ἱστορικὸν

1. Αἰ ληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Ὑπουργῶν τῆς Ε.Ο.Κ. ἀποφάσεις κατὰ τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην Ἰανουαρίου 1962, κατόπιν ἐνὸς περίπου μηνὸς ἀδιακόπων συζητήσεων, ἐνέχουν μεγίστην σημασίαν, καθ' ὅσον εἶχον ὡς συνέπειαν τὴν καθιέρωσιν τῆς Κοινῆς Γεωργικῆς Πολιτικῆς. Καὶ ἡ καθιέρωσις αὐτῆς ὑπῆρξε προϋπόθεσις τεθεῖσα ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν συμφωνίαν ἐκ μέρους τῆς ὅπως ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης ἀποφασίσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δεῦτερον στάδιον τῆς μεταβατικῆς τῆς περιόδου.

Ἡ Κοινὴ Γεωργικὴ Πολιτικὴ εἶναι εἰς τῶν οὐσιωδῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης. Ἡ ἐξαγγελία τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν Γεωργίαν (ἄρθρον 38 παραγρ. 4), εἶναι ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀπολύτως σαφής:

«Ἡ λειτουργία καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς διὰ τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, ὀφείλουν νὰ συνοδεύονται ἀπὸ τὴν καθιέρωσιν Κοινῆς Γεωργικῆς Πολιτικῆς τῶν Κρατῶν—μελῶν». Καὶ τὸ ἄρθρον 40 παράγρ. 1, καθορίζει:

«Τὰ Κράτη—μέλη ἀναπτύσσουν βαθμιαίως, διαρκούσης τῆς μεταβατικῆς περιόδου καὶ καθιερῶν, τὸ ἀργότερον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐν λόγῳ περιόδου, τὴν Κοινὴν Γεωργικὴν Πολιτικὴν».

Τὰ τέσσαρα ἔτη τοῦ πρώτου στα-

δίου τῆς μεταβατικῆς περιόδου ἦσαν, πάντως, ἀναγκαῖα διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀποφασιστικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα. Ἡ προσπάθεια ἦτο, τῇ ἀληθείᾳ, ἐξαιρετικῶς δύσκολος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ καταλήξουν εἰς τὴν ὑπογραφήν τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, ἡ Γαλλικὴ ἀντιπροσωπεῖα εἶχεν ἐπιμείνει ὅπως ἀναγνωρισθῇ σαφῶς ἡ ἀνάγκη μιᾶς Κοινῆς Γεωργικῆς Πολιτικῆς. Δὲν ἦσαν μόνον τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπέβαλον τὴν καθιέρωσιν ἐνὸς εἰδικοῦ καθεστῶτος εἰς τὴν Γεωργίαν, ἀλλ' ἦτο, ἔτι περισότερον, ὁ γενικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ ἡ ἐλευθερία διακινήσεως τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ἐκεῖνος ὅστις ὠδήγηει πρὸς τὴν λύσιν ταύτην.

2. Πράγματι, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, ὁ ἄπλοῦς τελωνειακὸς ἀφοπλισμὸς καὶ ἡ κατάργησις τῶν ποσοτικῶν περιορισμῶν, οἱ ὁποῖοι σχεδὸν ἐπαρκοῦν διὰ τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα, εἶναι ἀνίκανα νὰ δημιουργήσουν μίαν πραγματικὴν Κοινὴν Ἀγοράν. Εἰδικώτερον, ἡ ὑπαρξίς εἰς ὅλας τὰς Χώρας—μέλη τῆς Ε.Ο.Κ. πολιτικῆς μέτρων ἐνισχύσεως καὶ στηρίξεως τῆς Γεωργίας καὶ ἡ ἀνάγκη διατηρήσεως τῆς πολιτικῆς ταύτης ὑπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην μορφήν, ὠδήγησαν, κατ' ἀνάγκην, εἰς τὸν καθορισμὸν μιᾶς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς ἢ ὁποῖα,